

може надаватись право набувати відчужувану частку (її частину) в складному капіталі товариства, вкладником командитного товариства, які мають встановлені законодавством переваги на придбання таких часток.

У ст.1219 ЦК України не досить чітко визначено можливість і, зокрема, особливості спадкування корпоративних прав ТОВ, АТ і кооперативів, коли в установчих документах нічого про таку можливість не вказано. Адже ст.ст.147, 166 ЦК України затверджують можливість закріплення в установчих документах обов'язковості згоди засновників на прийняття спадкоємців у товариство.

Можливість та доцільність спадкування корпоративних прав у тому підприємстві, яке не має позитивного балансу на момент спадкування, викликає заперечення у доцільності самого спадкування. У такому випадку, слід брати до уваги думку провідних вчених пре недоцільність правонаступництва, коли борги підприємства переважають його активи [4, с.368]. Хоча спадкоємці в праві успадкувати й борги спадкодавця.

Таким чином, корпоративне законодавство в Україні потребує значної уваги, оскільки існує досить протиріч і прогалин в регулюванні корпоративних відносин, в тому числі і в порядку спадкування. Відсутність ефективних гарантій захищеності прав учасників корпоративних підприємств виступає значним гальмом розвитку інвестиційних процесів в українському бізнесі. Необхідною вважається зміна самого підходу до корпоративних прав, закріплення дієвих механізмів їх реалізації. Тільки після цього можливо стане вести мову про наближення до європейських стандартів корпоративних правовідносин.

Список використаних джерел:

1. Господарський кодекс України від 16.01.2003 № 436-IV // Відомості Верховної Ради України. - 2003. - N 18, N 19-20, N 21-22. - Ст. 144

2. Бережна І. Спадкування корпоративних прав // Юридичний вісник України. – 2007. – № 42. – С. 8-9

3. Голодницький Э. Как получить компанию в наследство. Проблемы наследования корпоративных прав на Украине // Юридическая практика. – 2011. – № 19 (385). – С. 24-35

4. Сауленко Н.В. Проблемы спадкування частки у статутному капіталі ТОВ // Юридичні і політичні науки. Держава і право. – 2011. - Вип. 35. - С.-363-369.

5. Макаренко А. Как наследовать корпоративные права? // Юридическая практика. – 2012. – №9 (427). – с. 42-50

6. Щербина В.С. Господарське право: підручник / В.С.Щербина. – К.: Юрінком Інтер, 2013. – 640 с.

Правове забезпечення становлення інституту громадських робіт як засобу захисту прав на працю

Котирло О.О., кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри господарсько-правових дисциплін ННІПП НАВС

В умовах зростання тривалого безробіття населення надзвичайно актуальною постає проблема оптимізації заходів держави щодо вирішення проблеми безробіття. Одним із засобів вирішення даної проблеми та підвищення доходів громадян є розвиток та становлення інституту громадських робіт.

Зростання безробіття є проблемою загальнодержавного значення. Безробітний не тільки сам не бере участь у виробництві, а й через допомогу по безробіттю споживає частину продукту, що йде на суспільне споживання, тим самим обмежуючи його для працюючих. Забезпечення права громадян на працю є важливим фактором підтримки належного рівня соціальної стабільності.

Відповідно до ст. 43 Конституції України держава створює умови для повного здійснення громадянами права на працю, гарантує рівні можливості у виборі професії та роду трудової діяльності, реалізує програми професійно-технічного навчання, підготовки й перепідготовки кадрів відповідно до суспільних потреб.

Держава для вирішення цієї проблеми створює систему центрів зайнятості, які допомагають значному відсотку безробітних громадян знайти роботу відповідно до своїх здібностей та спеціалізації. Але, надаючи особам, які звернулися, переліки вакантних посад, центри зайнятості зазвичай не приділяють належної уваги такому виду зайнятості, як громадські роботи.

Згідно ст. 31 Закону України «Про зайнятість населення»: громадські роботи є видом суспільно корисних оплачуваних робіт в інтересах територіальної громади, які організовуються для додаткового стимулювання мотивації до праці, матеріальної підтримки безробітних та інших категорій осіб і виконуються ними на добровільних засадах.

Громадським роботам властиві наступні критерії: мають тимчасовий характер, тому для їх організації не можуть бути використані постійні робочі місця і вакансії; можуть виконуватися на умовах неповного робочого дня; мають економічну, соціальну та екологічну користь для регіону; надають можливість тимчасового працевлаштування безробітних на роботи, що не потребують додаткової спеціальної, освітньої та кваліфікаційної підготовки.

Для подальшого розширення масштабів громадських робіт необхідно ліквідувати фактори, що його стримують: прогалини та колізії у соціально-трудоному законодавстві; недостатність фінансування з місцевих бюджетів; незацікавленість роботодавців у розширенні тимчасових робочих місць для залучення направлених трудовою біржею безробітних на громадські роботи; низький рівень співпраці роботодавців із центрами зайнятості; недовіра населення до такого виду робіт; необхідність спеціальних способів захисту прав працівників, зайнятих на громадських роботах.

Стимулювати підприємства, які створюють нові тимчасові робочі місця, можна шляхом впровадження спеціальних податкових, митних та кредитних пільг при залученні ними безробітних до оплачуваних громадських робіт.

Підвищити зацікавленість роботодавців у співпраці зі службою зайнятості можна шляхом створення у центрах зайнятості спеціальних відділів з соціальних зв'язків. Це вирішило б основну проблему, через яку вони надають перевагу комерційним структурам з підбору персоналу – оперативність надання послуг та індивідуальний підхід.

Особливої уваги заслуговує питання захисту прав осіб, що направляються центрами зайнятості на виконання громадських робіт. Закон України «Про зайнятість населення» визначає, що на осіб, які беруть участь у громадських роботах, поширюються державні соціальні гарантії, передбачені, зокрема, законодавством про працю та зайнятість населення і загальнообов'язкове державне соціальне страхування. Але і воно містить низку колізій та прогалин, що потребує доопрацювання.

Державна політика у цій сфері для запобігання зловживань зі сторони роботодавців та загострення соціальної напруженості має бути виваженою, послідовною, з передбаченням всіх можливих негативних наслідків та способів їх нейтралізації.

В сьогоднішніх умовах політичної, економічної та соціальної кризи оплачувані громадські роботи є вкрай необхідним заходом у боротьбі держави з безробіттям, тому оптимізація законодавства, що регулює дану сферу

правовідносин, має стати одним з пріоритетних напрямків державної діяльності у соціальному секторі.

Відповідальність за порушення банківського законодавства як форма захисту прав та інтересів суб'єктів банківських відносин

Пожидаєва М.А., кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри господарсько-правових дисциплін ННІПП НАВС
Запорожець А.О., студент ННІПП НАВС

Протягом останніх десятиріч у світі суттєво змінились умови банківської діяльності. Так, відбувається посилення конкуренції між кредитними установами, зниження рентабельності традиційних банківських операцій, погіршується якість активів банків та різко зростають ризики банківської діяльності. Це негативно впливає на спроможність кредитних інститутів протистояти фінансовим труднощам і призводить до підриву стабільності й консолідації світової банківської системи. Усе зазначене вище викликає потребу в уніфікації вимог до діяльності банків різних країн, стандартизації підходів до оцінки капіталу, активів, ліквідності та ризиків.

Основними проблемами фінансової нестабільності банків є такі:

- втрати капіталу;
- низька якість активів;
- неприбутковість;
- проблеми з ліквідністю;
- погіршення репутації.

Банківські проблеми, як правило, є результатом дії низки чинників. Проте, у переважній більшості випадків вони є наслідком кредитних проблем, оскільки кредитування було й залишається основною сферою банківської діяльності. Найчастіше втрати за кредитами випливають з недоліків систем контролю та управління кредитними ризиками. Суттєвими причинами виникнення проблем у діяльності банків є порушення банківського законодавства. У зв'язку з цим за порушення банківського законодавства передбачені такі види відповідальності, як фінансова, господарська, адміністративна, кримінальна.

Суб'єктами правопорушень у сфері банківського законодавства можуть бути різні категорії осіб, зокрема, це самі банки, керівники банків, власники істотної часті у банку, кредитори і вкладники, платники грошових коштів, громадяни тощо.

В Україні певні види правопорушень банківського законодавства та відповідні негативні заходи впливу за їх вчинення передбачені ст. 73 Закону України «Про банки та банківську діяльність», Постановою НБУ «Про затвердження Положення про застосування Національним банком України заходів впливу за порушення банківського законодавства», ст. 343 Господарського кодексу України, 166-5 Кодексу України про адміністративні правопорушення та ст. 200 Кримінального кодексу України.

Так, ст. 73 Закону України «Про банки і банківську діяльність» передбачені різні форми фінансової та адміністративної відповідальності за порушення банками або іншими особами, які можуть бути об'єктом перевірки Національного банку України, банківського законодавства, а саме: письмове застереження; скликання загальних зборів учасників, спостережної ради банку, правління банку; укладання письмової угоди з банком щодо усунення ним порушень; зупинення виплати дивідендів; встановлення для банку підвищених економічних нормативів; заборона надавати бланкові кредити; накладення